

Spm. nr. S 259

Til fødevareministeren (24/10 97) af:

Bent Hindrup Andersen (EL):

»Giver Maastricht- og/eller Amsterdamtraktaten mulighed for, at vi kan vedtage et nationalt forbud mod produktion, salg og brug af antibiotiske vækstfremmere i dansk svineproduktion, begrundet i et forsigtighedsprincip, et forbrugersønske og/eller, fordi det er unødvendigt?«

Svar (4/ 11 97)

Fødevareministeren (Henrik Dam Kristensen): Rådets direktiv 70/524/EØF med senere ændringer om tilsætningsstoffer til foderstoffer (tilsætningsstoffdirektivet) er vedtaget med hjemmel i traktatens artikel 43, der har til formål at fastlægge retningslinierne for den fælles landbrugspolitik. Et medlemsland har således mulighed for at anvende beskyttelsesklausulen, jf. tilsætningsstoffdirektivets artikel 11, hvis den kan dokumentere, at anvendelsen af tilsætningsstoffet udgør en fare for menneskers eller dyrs sundhed eller for miljøet.

Hverken Maastricht- eller Amsterdamtraktaten ændrer på medlemslandenes adgang til at forbyde antibiotiske vækstfremmere.

Endvidere blev tilsætningsstoffdirektivet ændret ved rådsdirektiv 96/51/EF af 23. juli 1996. Som en konsekvens af ændringen skal de antibiotiske vækstfremmere, der før var permanent godkendte på bilag 1, revideres hvert 10. år, således at producenten skal dokumentere, at den pågældende antibiotiske vækstfremmer lever op til godkendelseskravene. Dette er med til at sikre, at stofferne løbende lever op til den videnskabelige udvikling.

Spm. nr. S 260

Til fødevareministeren (24/10 97) af:

Bent Hindrup Andersen (EL):

»Giver Maastricht- og/eller Amsterdamtraktaten mulighed for, at vi kan afgiftsbelægge brugen af antibiotiske vækstfremmere i en sådan grad, at det bliver økonomisk uinteressant at benytte disse midler i svineproduktionen, og hvor stor skal afgiften i givet fald da være?«

Svar (4/ 11 97)

Fødevareministeren (Henrik Dam Kristensen): Hverken Maastricht- og/eller Amsterdamtraktaten forhindrer, at der i Danmark indføres afgifter på vækstfremmere. Ligesom ved introduktionen af de allerede gennemførte grønne afgifter kan den danske regering henvise til kapitel 9 og 10 i Kommissionens hvidbog om vækst, konkurrence og beskæftigelse. Heri anføres, at det er en vigtig målsætning at ændre skattesystemet i retning af flere grønne afgifter. Den 1. februar 1993 vedtog Rådet en resolution om et fællesskabsprogram om politik og handling i forbindelse med miljøet og en bæredygtig udvikling »Det 5. EU-miljøhandlingsprogram« (EØF 93/C 138). I dette fællesskabsprogram er landbrug såvel som industri, energi, transport og turisme blevet udvalgt som målsektorer.

Danmark har ved indførelse af pesticidafgiften påberåbt sig disse principper, som Kommissionen har accepteret som et anvendeligt grundlag. I lighed hermed vil det også være muligt at afgiftspålægge antibiotiske vækstfremmere.

Ifølge EF-domstolens praksis kan der indføres afgifter som led i en generel, intern afgiftsordning, der systematisk og efter objektive kriterier anvendes på kategorier af varer, uanset disses oprindelse.

Afgiften vil dog ikke kunne fastsættes så højt, at den svarer til et forbud. Dette ville kunne udlægges som en omgåelse af Rådets direktiv nr. 70/524/EØF om tilsætningsstoffer til foderstoffer (tilsætningsstoffdirektivet), med senere ændringer, der har harmoniseret området for tilsætningsstoffer fuldstændigt.

Spm. nr. S 261

Til fødevareministeren (24/10 97) af:

Bent Hindrup Andersen (EL):

»Hvad er Sveriges og Finlands begrundelser for et generelt forbud mod brug af antibiotiske vækstfremmere?«

Svar (4/ 11 97)

Fødevareministeren (Henrik Dam Kristensen): Sveriges og Finlands retlige status på området er forskellig, hvorfor jeg enkeltvis for hvert land